Frankfurtská škola: Ideový základ cenzury a progresivismu

- CZ24 News | 26. srpna 2022

Následovníci Karla Marxe přišli v šedesátých letech minulého století s řadou inovativních myšlenek. Podle nich bude spravedlivá společnost taková, která straní levici. Informace, které budou lidé dostávat, musí být upraveny. Jako kdyby současný svět jel přesně podle návodu frankfurtské školy.

Frankfurtská škola je označení pro skupinu německých filozofů sdružených v Institutu pro sociální výzkum ve Frankfurtu. Byla založena v roce 1923 a stala se možná nejvlivnějším názorovým proudem druhé poloviny minulého století.

Jeden ze zakladatelů frankfurtské školy Herbert Marcuse napsal po svém útěku do Spojených států před nacismem esej „Represivní tolerance", „Repressive Tolerance". Esej publikovaný v roce 1965 v podstatě nabádá k rozvrácení svobodné společnosti za pomoci násilných metod, které v případě boje menšin za svoje práva považuje za ospravedlnitelné.

Esej Herberta Marcuse spolu s dalšími knihami představitelů frankfurtské školy významně ovlivnily studentská hnutí šedesátých let minulého století a takzvanou novou levici. To, co zažívá západní civilizace v současné době, rozhodně vypadá jako dokonalá implementace myšlenek frankfurtské školy.

Esej Represivní tolerance má několik desítek stran, z nichž lze vybrat řadu myšlenek.

Výběr, překlad, zkrácení, mezititulky autor.

Herbert Marcuse odsuzuje demokratické procesy, které podle něj slouží pouze k upevnění moci vytvářením iluze demokracie:

„Výkon politických práv jako je hlasování, dopisy tisku nebo poslancům nebo nenásilné protestní demonstrace posilují administrativu, neboť potvrzují existenci demokratických svobod, jejichž obsah se ve skutečnosti změnil."

Pozn. autora: Typicky geniální marxistický argument. Svobodnými volbami podporujete svůj útlak, dokud si nezvolíte marxisty. Pak už je to jedno.

Bez toho, aniž by ji definoval, nabádá autor v eseji k boji za opravdovou demokracii:

„Nicméně alternativou k etablovaným semidemokratickým procesům není diktatura nebo vláda elit, ale boj za opravdovou demokracii. Součástí tohoto zápasu je boj proti ideologii tolerance, která ve skutečnosti upřednostňuje a upevňuje stávající stav nerovnosti."

Pozn. autora: Přeživší pamětníci opravdové demokracie nemají opravdovou demokracii opravdu rádi.

Tolerantní společnost, která respektuje svobodu slova, ve skutečnosti podle autora straní těm, kteří jsou u moci:

"Nadstranická čistá tolerance, která nestraní nikomu, ve skutečnosti chrání již vybudovanou mašinérii diskriminace."

„Ve Spojených státech se stala svobodná konkurence a výměna myšlenek fraškou. Levice nemá stejný hlas nebo stejný přístup do masových médii ne z důvodu konspirativních teorií, ale protože nemá kupní sílu. A levice nemá kupní sílu, protože je to levice."

Pozn. autora: Levice nemá kupní sílu, protože není zvyklá se o sebe starat. Když jí lidé nedají peníze dobrovolně, je třeba použít násilí.

Na téma, kdo bude rozhodovat, jaký je rozdíl mezi normální a násilnou tolerancí, Herbert Marcuse uvádí:

„Navrhuji, aby se mezi opravdovou a falešnou tolerancí, mezi pokrokem a zpátečnictvím rozlišovalo racionálně na základě praktických zkušeností. Otázka, kdo je kvalifikován, aby rozhodl za společnost, má jedinou logickou odpověď. Je to každý, kdo dospěl jako lidská bytost a naučil se myslet racionálně a nezávisle."

Pozn. autora: Definici racionálních a nezávislých osob esej dále nerozvádí. Vybírat je asi bude nějaký nestranný výbor. Není se třeba ničeho bát.

Zpátečnické názory je možné potlačovat násilím:

„Lidé, kteří konzumují nestranně poddávané informace, jsou však ovlivněni podmínkami, ve kterých žijí. Aby sami zjistili, co je pravda, museli by být osvobozeni od vlivu existující indoktrinace, která už není za indoktrinaci považována. To znamená, že informace, které budou lidé dostávat, musí být upraveny opačným směrem."

„Systematické ukončení tolerance vůči zpátečnickým a represivním názorům a hnutím znamená použití širokého nátlaku."

„To by zahrnovalo odvolání svobody slova a shromažďování pro osoby a skupiny, které hlásají agresivní postoje, šovinismus, rasovou a náboženskou diskriminaci nebo které nesouhlasí s rozšířením veřejných služeb a sociálních služeb. Navíc může znovunastolení svobody slova znamenat nové přísné restrikce toho, co se může vyučovat na školách. "

„Osvobozující tolerance potom musí znamenat netoleranci vůči hnutím pravicovým a toleranci vůči hnutím levicovým. Malým a bezmocným minoritám musí být pomoženo. Jejich existence je důležitější než ochrana zneužívaných práv a svobod, které dávají ústavní moc těm, které menšiny utlačují."

Pozn. autora: Tolerance je netolerance, násilí je dobro, čtenáři George Orwella jsou v obraze.

Klíčovou myšlenku eseje lze možná shrnout dvěma větami textu:

„Ne stejný přístup, ale větší zastoupení pro levici by znamenalo vyrovnání podmínek ve stávající nerovnosti. Pro boj za opravdovou demokracii navrhuji diskriminační toleranci."

Pozn. autora: Otázku, zda bude pak společnost stranit pravici, až ji zlikviduje, esej neřeší.

Post scriptum

Stejně jako každé marxistické dílo obsahuje esej řadu vět, kterým člověk částečně porozumí až po desátém přečtení:

„Tolerance vyjádřená nestranností informace slouží k minimalizaci existující netolerance a útlaku, nebo ho tím dokonce zbavuje viny."

Pozn. autora: Možná je to úmysl. Pokud něčemu člověk nerozumí, může se domnívat, že se jedná o nějakou moudrost. V případě marxistických teorií je ale pravděpodobnější, že to je naprostý blábol.

AUTOR: D. Tolar

ZDROJ

Překlad: syrzdarma.cz